

тък, кожи, мед. Една страна защитена от мощна войска, която бране
ше като гневен лъв своите ширни граници.

А отиваше към изтощения Константинопол, с 30 000 арбалетие
ри, 700 рицари и 60 000 пешаци платени наемници, към една страна
опустошена от вътрешни ежби, външни нападения, лишена от пари, от
реликви, от вяра в себе си, в една страна, където дори оловото от
покривите на църквите бе стопено, за да се купи оръжие срещу не-
престанните нападения.

Три седмици латинските войски си почиваха и развличаха го-
стоприемните българи със своите турнири и бранни изкуства. Белите
хоругви с червените кръстове се вееха над шатрите им. В целия ста
се разнасяше звън на щитове, конско цвилене, бойни песни. Труба-
дури, облечени в къси туники от ярък бархент, с дълги и широки
ръкави, накитили главите си с венци от пресни цветя, свиреха на
флейти и всеки ден поднасяха новите си песни.

Иоан Асен изпрати госта си чак до ~~България~~ Траянови врата, по друма за Филиповград.

Застанал на белия си кон, заграден от войводите си, той
проследи с взор изнизващата се латинска рат, която навлизаше в
планината и следваше българските си водачи в непознатите и опасни
пътища, които провеждаха към равната Романия.

Един млад венценосец отиваше към незнайната си съдба, пре-
пълнен със страхове и надежди, вярващ в своята младост, тръпнещ
пред измамата на земните суети: чичо му Бодуен бе загинал в плен
чичо му Анри бе умрял от отрова, баща му Пиер бе изчезнал без-
следно във вихъра на вероломна бран, брат му Роберт бе умрял в
позор и падение. Четирима императори: четири жестоки съдби.

Беше месец февруари на 1241 година.

Гробовете се трупаха по улиците на градовете, из селските